

[Maisted.]

ningslinjer; resten må affinde sig med at blive opdraget af hjemmepassere. Disse hjemmepassere opdrager 80 pct. af vore børn uden at have den ringeste idé om normeringer, lørdagsfrihed og forkortet arbejdstid, men de har en pligt over for de institutionsansatte: de skal betale nogle høje skatter til dækning af institutionsansattes lønninger og institutionsbyggeriet. Det er måske derfor, pædagogerne anser hjemmepassere for ikke at være rigtig velforvarede og ganske ude af stand til at passe deres egne børn. Kun i nødstilfælde, når barnet er sygt og derfor ikke må få adgang til daginstitutionerne, accepterer pædagogerne hjemmepassere som en uundgåelig nødforanstaltning.

Man kunne få den opfattelse, at det var de dårligt stillede, der havde den højeste dækningsgrad ved daginstitutionerne, men nej, det er husstandsindkomster på ca. 100.000 kr., der har den højeste dækningsgrad; man fristes til at tro, at de fleste pædagoger har deres børn med på arbejde.

Befolkningen må jo tro, at der er sket en katastrofe, når de hører om denne forespørgsel. De faktiske forhold er, at folketinget har bedt pædagogerne holde fri om lørdagen, hvilket de i vid udstrækning gjorde i forvejen. Derefter bad man pædagogerne overholde det normerede timeantal. Administrationsudgifterne skal nedsættes til 4 pct. af de samlede udgifter, og vikarudgifterne skal bringes ned på et for socialministeren mere rimeligt niveau. Disse moderate krav medfører en omrokering af de ansatte, således at der bliver sat en stopper for nyanstillinger inden for området.

Det er selvfølgelig en bremseklods på den udvikling, hvor vi alle bliver offentligt ansatte, og det skal medføre en proteststorm fra tilhængere af et statsstyret samfund. Disse ændringer medfører besparelser på denne gren af den offentlige sektor, og forhåbentlig medfører de, at vi ophører med at fejlluदानne flere mennesker til statsautoriserede børnepassere, og forhåbentlig ophører kommunerne med at opføre nye daginstitutioner. De økonomiske iagttagelser, VS har foretaget om socialministeriets manglende evne til at regne rigtigt, er jo en offentlig hemmelighed.

Arbejdsløsheden har allerede sat sine spor

på daginstitutionsoområdet, hvorfor kommunerne har ført en bedre kontrol med personalet, således at lønudgifterne er faldende. Dette er allerede konstateret i de svar, finansudvalget har fået på spørgsmål om udgifter til ejendomsudgifter, lønudgifter og andre udgifter. Ejendomsudgifterne er naturligt nok stigende, mens lønningerne og andre udgifter er faldende. I nogle besvarelser går man ud fra gennemsnitsudgifter pr. normeret plads, og i andre besvarelser går man ud fra gennemsnitsudgifter baseret på opregnede budgetter for 1975-76. Det er klart, at det giver vanskeligheder med at få en fornuftig oversigt over, hvad det reelt drejer sig om.

Kommunerne kan selvfølgelig ikke ansætte personale i daginstitutionerne efter de maksimale normeringer efter den 1. april 1976. Udgifterne til personale må rette sig efter det antal børn, der faktisk kommer i daginstitutionerne. De økonomiske forhold må være afgørende for udnyttelsen af daginstitutionerne efter den 1. april 1976. Efter alt at dømme vil denne permanente arbejdsløshed føre til et faldende antal børn i daginstitutionerne, og kommunerne må påse, at normeringerne følger børneantallet i institutionerne og ikke, hvor mange børn der kunne være anbragt.

I de senere år har belægningen på daginstitutionerne været langt under det normerede, mens antallet af ansatte har fulgt normeringerne. Det er en grov udnyttelse af skatteydermidler. Hvis der skal tales om økonomiske konsekvenser i denne sag, må det ske ud fra skatteydernes synspunkt. Vi kan her begynde at sanere en gren af den offentlige sektor, således at skatteyderne får lov til at beholde lidt flere af deres penge til eget forbrug. Det er ikke uden grund, at en fagforeningsleder er træt af den underminering, det offentlige udøver over for den danske arbejder og hans arbejdsplads. Vi har hørt metalarbejdernes formand fortælle, at arbejdsgiverne over en 3-årig periode har måttet betale 60 pct. mere i løn. I samme periode har metalarbejderne kun fået en reallønsfremgang på 3 pct. De resterende 57 pct. er gået til inflation og skatter. Vi har oplevet, at arbejdspladser måtte lukke, fordi omkostningsniveauet er for højt, og vi vil i den kommende tid se endnu flere arbejdspladser blive lukket.